

Sygn. akt VII K 87/15 **ODPIS**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2015 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim VII Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia SR Marcin Oleśko
Protokolant:	stażysta Dorota Słomka

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej xxx

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2015 roku

sprawy **G. S. (1)**, syna M. i E. z domu K., ur. (...) w P.(...)

oskarżonego o to, że:

w dniu 2 lipca 2014 r. w P. (...) przy ul. (...) w punkcie skupu złomu pomógł w zbyciu nieletnim D. D. i S. M. przedmiotów w postaci ceowników i kątowników stalowych oraz żeliwnego stelaża od maszyny do szycia o łącznej wartości 1670 zł pochodzących z przestępstwa kradzieży z włamaniem do garażu na terenie posesji przy ul. (...) w P. (...) w dniu 2 lipca 2014 r

tj. o czyn z art. 291 § 1 kk

orzeka

- oskarżonego **G. S. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 291 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za to na podstawie art. 291 § 1 kk i art. 33 § 2 kk w zw. 4 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w ilości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;
- na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 2 (dwóch) lat;
- zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 280 (dwieście osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt VII K 87/15

UZASADNIENIE

W niniejszej sprawie wraz z aktem oskarżenia wpłynął wniosek prokuratora złożony w trybie art. 335 kpk.

Na posiedzeniu dniu 18 września 2015 roku Sąd uwzględnił powyższy wniosek

i wydał wyrok w trybie art. 343 kpk.

Jak stanowi art. 424 § 3 kpk w wypadku złożenia wniosku o uzasadnienie między innymi co do wyroku wydanego w trybie art. 343 kpk, sąd może ograniczyć zakres uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej tego wyroku oraz wskazanych rozstrzygnięć. Dlatego też Sąd w dalszej części ograniczy uzasadnienie do omówienia wskazanych okoliczności.

Oskarżony G. S. (1) pomagając w dniu 2 lipca 2014 roku w P. przy ul. (...) w punkcie skupu złomu nieletnim D. D. i S. M. w zbyciu przedmiotów w postaci ceowników i kątowników stalowych oraz żeliwnego stelaża od maszyny do szycia o łącznej wartości 1670 złotych pochodzących z przestępstwa kradzieży z włamaniem do garażu na terenie posesji przy ul. (...) w P. w dniu 2 lipca 2014 roku swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję art. 291 § 1 kk. Realizuje bowiem znamiona tego czynu ten kto rzecz uzyskaną za pomocą czynu zabronionego (w tym wypadku rzecz uzyskana z przestępstwa kradzieży z włamaniem) pomaga do jej zbycia. Bez udziału G. S. (2) nieletni nie mogliby dokonać zbycia złomu. Podczas tej transakcji koniecznym jest okazanie dowodu osobistego.

Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, ponieważ nie zachodzi żadna okoliczność wyłączająca winę w rozumieniu Kodeksu Karnego. Oskarżony nie dał posłuchu normie prawnej, mimo iż miał taką możliwość.

W niniejszej sprawie pomiędzy popełnieniem przestępstwa a czasem orzekania doszło do zmiany ustawy – Kodeks karny.

Tym samym wydając wyrok w przedmiotowej sprawie Sąd miał na uwadze treść art. 4 § 1 kk, zgodnie z którym jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy.

Zdaniem Sądu w realiach niniejszej sprawy ustawą względniejszą dla oskarżonych był Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym na dzień popełnienia przestępstwa. Sąd miał tu na uwadze, iż według treści art. 69 § 1 kk obowiązującego na dzień popełnienia przestępstwa Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności nie przekraczającej 2 lat. Natomiast w brzmieniu art. 69 § 1 kk na dzień orzekania Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności w wymiarze nieprzekraczającym roku. Ponadto według nowego brzmienia art. 72 § 1 kk zawieszając wykonanie kary, jeżeli nie orzeka się środka karnego, Sąd jest zobligowany do poddania oskarżonego przynajmniej jednemu z obowiązków wskazanych w art. 72 § 1 pkt 1-8. Natomiast jak stanowił art. 72 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym na dzień popełnienia przestępstwa, zawieszając wykonanie kary, sąd **może** zobowiązać skazanego do podaniu się obowiązkom wskazanym w tym artykule. Jedynym rozwiązaniem, które powoduje, iż nowo obowiązująca ustawa wypada korzystniej od poprzedniego brzmienia Kodeksu karnego jest regulacja art. 70 § 1 kk. Zgodnie z nowym brzmieniem art. 70 § 1 kk zawieszenie wykonania kary następuje na okres próby, który wynosi od roku do 3 lat. Natomiast według brzmienia art. 70 § 1 pkt 1 kk na dzień popełnienia przestępstwa zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności następuje na okres próby od 2 do 5 lat.

Reasumując Sąd na podstawie art. 4 § 1 k.k. wydając orzeczenie w przedmiotowej sprawie oparł się na ustawie z dnia 6.06.1997 roku – Kodeks Karny w brzmieniu obowiązującym na dzień 2 lipca 2014 roku tj. czas popełnienia przestępstwa. Ustawa ta była względniejsza dla sprawcy.

Mając na uwadze poczynione w niniejszej sprawie ustalenia faktyczne, nie budzi wątpliwości, że zachowanie oskarżonego stanowi czyn zabroniony społecznie szkodliwy w stopniu znacznym.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu Sąd wziął pod uwagę:

- rodzaj i charakter naruszonego dobra jakim jest w niniejszej sprawie mienie;

- niemałe rozmiary wyrządzonej szkody;
- sposób i okoliczności popełnienia czynu – pomoc w uzyskaniu owoców „przestępstwa” przez nieletnich;
- popełnienie przestępstwa z zamiarem bezpośrednim;
- motywację sprawcy, który działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Wymierzając karę Sąd uwzględnił na korzyść oskarżonego przede wszystkim jego uprzednią niekaralność. Ponadto przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu i chciał skorzystać z instytucji skazania bez przeprowadzania rozprawy w trybie art. 335 kpk.

Na niekorzyść Sąd poczytał natomiast oskarżonemu, iż swoim zachowaniem tak naprawdę deprawował nieletnich, którzy na skutek jego zachowania uzyskali dodatkową „motywację” do popełnienia przestępstw przeciwko mieniu, gdyż zobaczyli, iż ze sprzedażą rzeczy pochodzących z przestępstwa nie będą mieli problemów.

Mając na uwadze powyższe kwestie, a także zważając, aby kara była współmierna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, a także, aby zrealizowała cele zapobiegawcze i poprawcze w stosunku do oskarżonego oraz wytyczne w zakresie prewencji ogólnej, Sąd wymierzył oskarżonemu G. S. (1) karę 7 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności zawieszono na okres próby 2 lat. Zawieszając wykonanie kary Sąd kierował się przede wszystkim tym, iż w stosunku do G. S. (1) orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności nie jest konieczne. Oskarżony nie był dotychczas karany. Ponadto ma ustabilizowaną sytuację zawodową. Jest pracownikiem stacji paliw (...) w P.. Wszystko to może wskazywać na incydentalny charakter czynu którego się dopuścił. Argumenty tu wskazane, stały się podstawą uznania, że pomimo warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności oskarżony będzie w przyszłości przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa.

Jak stanowi art. 70 § 1 pkt 1 kk zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności następuje na okres próby i wynosi od 2 do 5 lat. Tym samym minimalny okres warunkowego zawieszenia wykonania kary to 2 lata. Sąd określając okres próby na taki okres miał na uwadze wskazane okoliczności łączące dotyczące oskarżonego.

W ocenie Sądu wyznaczony okres próby pozwoli na weryfikację pozytywnej prognozy kryminologicznej postawionej wobec oskarżonego. Kara ta w połączeniu z efektywnie zastosowaną sankcją w postaci grzywny powstrzyma oskarżonego od popełnienia w przyszłości przestępstw, a w społeczeństwie wzmocni przekonanie o skuteczności udzielonej przez państwo ochrony prawnej.

Z uwagi na fakt, iż oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, Sąd wymierzył mu na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w ilości 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych.

Miarkując wysokość kary grzywny, oprócz okoliczności wskazanych powyżej Sąd miał na uwadze również sytuację materialną i osobistą oskarżonego, jego warunki osobiste, rodzinne. Przy kształtowaniu wysokości grzywny (jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł) Sąd baczyl także, by nie przekraczała ona możliwości zarobkowych i majątkowych oskarżonego. Oskarżony uzyskuje wprawdzie dochody na poziomie płacy minimalnej, jednak są to regularne comiesięczne dochody. Jednocześnie jest osobą młodą, zdrową a co za tym idzie mającą możliwość podjęcia nawet dodatkowej pracy, celem zgromadzenia stosownych środków finansowych na pokrycie kary grzywny.

Zdaniem Sądu orzeczona kara grzywny zapewni realną dolegliwość kary w sytuacji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

O kosztach procesu orzeczono w oparciu o art. 627 k.p.k.

Oplaty od skazania zostały orzeczone na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 1983r. z późn. zm.).